

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0553

MINISTERSTVO VNITRA
ODBOR VŠEOBECNÉ SPRÁVY, ODDĚLENÍ STÁTNÍHO OBČANSTVÍ A MATRIK
nám. Hrdinů 3, 140 21 Praha 4

Čj. VS-1790 /835.3/2-2014

V Praze dne 17.7. 2015

Rozhodnutí

Ministerstvo vnitra rozhodlo ve věci žádosti o udělení státního občanství České republiky podle § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, kterou podali ruští státní občané
jeho manželka
nar. Donskoj - Rusko, a
a, roz. nar.
Glinna - Ukrajina, trvale byt

takto:

žádosti výše jmenovaných o udělení státního občanství České republiky se nevyhovuje.

Odůvodnění

Žadatelé podali dne 16. 12. 2013 prostřednictvím Úřadu městské části Praha 1 společnou žádost o udělení státního občanství České republiky. Správní řízení ve věci bylo zahájeno dnem 7.2. 2014, kdy žádost došla na Ministerstvo vnitra.

Ministerstvo vnitra svým usnesením o přerušení správního řízení ze dne 24.9. 2014 žadatele informovalo o zahájení správního řízení podle ust. § 44 správního řádu a § 10 odst.4 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a dále je poučilo o jejich právu nahlížet do spisu, navrhnout důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a vyjádřit v řízení své stanovisko včetně vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí. Současně je správní orgán vyzval, aby odstranili vady svého podání, resp. ve stanovené lhůtě zaslali správnímu orgánu v daném usnesení konkrétně uvedené dokumenty a vyjádření.

V průběhu správního řízení byly zjištěny následující skutečnosti.

Žadatelé přesídlili do České republiky v roce 1996. Žadatel měl vízový pobyt nad devadesát dnů za účelem účasti v právnické osobě od 20.2. 1996, dlouhodobý pobyt měl od 19.2. 2005. Trvalý pobyt na území ČR mu pak byl povolen od 30.5. 2006. Žadatelka měla dlouhodobý pobyt od 24.11. 2004 za účelem zaměstnání, dne 30.1. 2007 jí byl na území ČR povolen trvalý pobyt. Žadatel je důchodce, pobírá důchod z Ruska. Dle svého vyjádření z Prahy na dálku funguje jako poradce

19

generálního ředitele ruské firmy spol. s r.o. V letech 2001 až 2005 byl společníkem firmy RM, spol. s r.o., od roku 1999 do roku 2012 včetně byl společníkem rodinné firmy s.r.o., dn s.r.o. V mezidobí od roku 2006 do roku 2008 byl společníkem spol. s r.o. V současnosti je společníkem a jednatelem spol. s r.o. Z. od roku 1996 pak provozuje spolu s manželkou realitní kancelář M. s.r.o. Žadatelka je taktéž důchodkyně, z Ruska vedle starobního důchodu pobírá ještě dávky státní sociální podpory. Daňová příznání byla žadateli předložena pouze za dvě poslední jmenované společnosti, a to jenom za rok 2013. Z nich je zřejmé, že odvod daní do státního rozpočtu za obě společnosti byl téměř nicotný. Oba žadatelé jsou ruskými státními občany. U obou žadatelů jde o manželství druhé, z něhož se narodila dcera, ruská státní občanka, žadatel má krom ní ještě dvě děti z prvního manželství, rovněž ruské státní občany.

Žadatelé splňují podmínku, výslovně uvedenou v § 7 odst.1 písm.a) zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbytování státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, neboť mají v České republice povolen trvalý pobyt delší pěti let ke dni podání žádosti a po tuto dobu se na jejím území převážně zdržují.

Pokud jde o podmínku uvedenou v § 7 odst.1 písm.b) citovaného zákona, tj. pozbytí dosavadního státního občanství, správní orgán konstatuje, že s odkazem na ustanovení § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky, se její splnění nevyžaduje.

Z trestních rejstříků vyžádaných správním orgánem z moci úřední je patrné, že žadatelé nebyli v posledních pěti letech (ani nikdy předtím) v ČR pravomocně odsouzeni pro úmyslný trestný čin, čímž splňují rovněž podmínku uvedenou v § 7 odst.1 písm.c) zákona č. 40/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

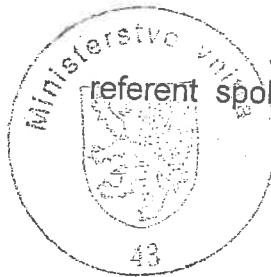
Z protokolu o pohovoru z českého jazyka, uskutečněného na příslušném úřadu podle vyhl. MŠMT č. 137/1993 Sb., pak vyplývá, že žadatelé prokázali znalost českého jazyka a splňují tak i podmínku uvedenou v § 7 odst.1 písm.d) výše citovaného zákona.

Z Ministerstvem vnitra od žadatelů vyžádaných vyúčtování pojistného na veřejné zdravotního pojištění však vyplývá, že žadatel od roku 2007 až do roku 2012 včetně hradil opožděně povinné měsíční zálohy na zdravotní pojištění, čímž mu pravidelně vznikaly dluhy vůči VZP v řádech tisíců Kč. Ke dni 8.10. 2012 jeho dluh dokonce činil 13.100 Kč, který uhradil v listopadu toho roku. Penále mu z toho vzniklé pak definitivně umořil v říjnu roku 2013. Pokud jde o žadatelku, tato nehradila povinné měsíční zálohy na zdravotní pojištění v letech 2010 až 2012, kdy jí opakovaně taktéž vznikaly dluhy v řádech tisíců Kč, největší dluh činil 9.604 Kč k měsíci říjnu roku 2012, který byl uhrazen o měsíc později. S tím související penále za rok 2012 bylo uhrazeno z přeplatku dluhu. Z uvedeného je zřejmé, že žadatelé nesplňují podmínku stanovenou k udělení státního občanství České republiky v § 7 odst.1 písm.e) předmětného zákona, neboť porušovali zvláštní právní předpisy na úseku zdravotního pojištění. Uvedenou podmínku může Ministerstvo vnitra s odkazem na ust. § 11 odst.4 dotčeného zákona prominout v případech zvláštního zřetele hodných. Dle názoru rozhodujícího orgánu se však u žadatelů o takový případ nejedná. Žadatelé porušovali právní předpisy na daném úseku dlouhodobě a

opakovaně, z čehož je možno dovodit, že se s povinnostmi, vyplývajícími jim z právních předpisů týkajících se zdravotního pojištění původně vůbec neseznámili, posléze je pak porušovali i přes skutečnost, že byli pravidelně penalizováni, tedy vědomě. Za těchto okolností správní orgán žadatelům splnění uvedené podmínky neprominul. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že podle platné právní úpravy je ve výlučné kompetenci Ministerstva vnitra, zastupujícího zájmy České republiky, zda toho kterého žadatele přijme do státního svazku ČR či nikoliv. Jakémukoliv žadateli rozhodně nemusí být státní občanství uděleno ani za předpokladu, že všechny zákonem stanovené podmínky splňuje, natož pak tehdy, pokud některou z nich nespĺňuje, byť by dokonce splňoval (nejde o případ žadatelů) některý ze zákonných důvodů pro její případné prominutí, když na prominutí splnění jakékoliv zákonné podmínky resp. na udělení státního občanství ČR není právní nárok. Tato zásada, obsažená v zákonu č. 40/1993 Sb., o nabytí a pozbytí státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, je podepřena i usnesením Ústavního soudu čj. IV.ÚS 586/99 ze dne 8.3. 2000, usnesením Ústavního soudu čj. II. ÚS 624/06 ze dne 17.5. 2007 a další judikaturou nezávislých soudů ČR, na které tímto správní orgán odkazuje.

Za všech, v daném správním řízení zjištěných skutečností a okolností uvedených výše, rozhodlo se Ministerstvo vnitra žadatelům státní občanství ČR neudělit a jejich společnou žádost zamítnout.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat do 15 dnů od jeho doručení rozklad ministrowi vnitra, a to podáním učiněným k oddělení státního občanství a matrik Ministerstva vnitra (§ 152 odst. 1 správního řádu).

JUDr. Jana Ferklová
referent společné státní správy a samosprávy